शस्तोक्थ Adj. *derjenige, welchem die Recitation aufgesagt worden ist.*

1. शस्त्र n. (adj. Comp. f. आ) 1) *Anruf, Lob;* so heisst im Ritual *der Satz* oder *die Strophenreihe, welche die Recitation des* Hotar *und seiner Gehülfen bildet, zur Begleitung der* Graha *bei der* Soma-*Libation.* शस्त्रयाज्या f. und शस्त्रोक्थ n. Vaitân. — 2) *das Recitiren.*

2. शस्त्र 1) *m. *Schwert.* — 2) f. ई *Messer, Dolch.* — 3) n. *a) ein schneidendes Werkzeug: Messer, Dolch, Schwert, Mordwaffe* überh. (auch *Pfeil*). — *b) Schwert,* so v. a. *Krieg.* — *c)* * *Stahl* Râǵan. 13,45.

3. शस्त्र R. 1,5,20 fehlerhaft für शास्त्र.

1. शस्त्रक am Ende eines adj. Comp. = 1. शस्त्र 1)

2. शस्त्रक 1) *n. *a) Messer.* — *b) Eisen.* — 2) f. शस्त्रिका *Dolch, Messer.*

शस्त्रकर्मकृत् m. *Chirurg.*

शस्त्रकर्मण्य Adj. अष्टविध° *von den acht Arten der Anwendung des Messers* u. s. w. *handelnd.*

शस्त्रकर्मन् n. *das Schneiden mit Messern* u. s. w., *chirurgische Operation.*

शस्त्रकलि m. *Schwertkampf, Zweikampf mit dem Schwerte.*

शस्त्रकोप m. *das Wüthen des Schwertes,* — *des Krieges.*

*शस्त्रकोशतरु m. *eine dornige Gardenia* Râǵan. 9,147.

शस्त्रग्रह m. *das Ergreifen des Schwertes, Kampf.*

शस्त्रग्राहक Adj. *Waffen tragend, bewaffnet.*

शस्त्रघात m. *Schwertschlag, Gebrauch der Waffe.*

शस्त्रचिकित्सा f. *Chirurgie* Hâs.

*शस्त्रचूर्ण n. *Eisenfeil* oder *Eisenrost.*

शस्त्रजीविन् Adj. *vom Schwerte lebend, Kriegsdienste thuend.*

शस्त्रदेवता f. *Göttin des Schwertes, Kriegsgottheit.* Nur Pl.

शस्त्रधारण n. *das Tragen eines Schwertes.*

शस्त्रनिधन Adj. *den Tod durch das Schwert findend.*

शस्त्रनिपात m. 1) *das Fallen des Schwertes, Tödtung durch Waffen, Kampf, Schlacht* Varâh. Bṛh. S. 3,22. 7,3. 11,52. 58,51. — 2) *Messerschnitt* (als chirurgische Operation) Suçr. 1,18,15. 359,18.

शस्त्रनिपातन n. = शस्त्रनिपात 2) Suçr. 1,95,17.

शस्त्रनिर्याण Adj. *den Tod durch das Schwert findend.*

शस्त्रन्यास m. *Niederlegung der Waffen, das Abstehen vom Kampfe.*

शस्त्रपद् n. *die Spur des Messers, Einschnitt.*

शस्त्रपाणि und °न् (metrisch) Adj. *ein Schwert in der Hand haltend.*

शस्त्रपात m. *Messerschnitt* Spr. 4713.

शस्त्रपान n. *eine Mischung, mit der man schneidende Werkzeuge tränkt, um sie zu stählen.*

शस्त्रपूजाविधि m. Titel Burnell, T.

शस्त्रप्रकोप m. = शस्त्रकोप.

शस्त्रप्रहार m. *Schwerthieb.*

शस्त्रबन्ध in अ° und आ° (fehlerhaft).

शस्त्रभय n. *Kriegsnoth.*

शस्त्रभृत् Adj. *Waffen tragend, bewaffnet;* m. *Kriegsmann* Gaut.

शस्त्रमय Adj. *aus Schwertern* u. s. w. *bestehend.*

*शस्त्रमार्ज m. *Schwertfeger.*

शस्त्रवध m. in अ° (Nachtr. 6).

1. शस्त्रवत् Adj. *von einem* 1. शस्त्र 1) *begleitet.*

2. शस्त्रवत् Adj. *mit einem Schwerte* u. s. w. *bewaffnet.*

शस्त्रवार्त्त Adj. = शस्त्रजीविन्.

शस्त्रविद्या f. = धनुर्वेद Anarghar. 6,74.

शस्त्रवृत्ति Adj. = शस्त्रजीविन्.

शस्त्रव्रणमय Adj. *in von Waffen geschlagenen Wunden bestehend* Çiç. 19,52.

शस्त्रशिक्षा f. *die Kunst das Schwert zu führen.*

शस्त्रसंपात m. *das Fliegen der Waffen, Kampf* Bhag. 1,20. Kathâs. 47,50.

शस्त्रकृत Adj. *durch ein Schwert* u. s. w. *getödtet.*

°चतुर्दशी f. Bez. *verschiedener vierzehnter Tage, an denen der im Kampfe Gefallenen gedacht wird.*

शस्त्राख्य Adj. *Schwert genannt* (Komet).

*शस्त्राङ्गा f. *eine Art Sauerklee* oder *Sauerampfer* Râǵan. 5,101.

शस्त्राजीव Adj. (f. ई) = शस्त्रजीविन्; m. *Kriegsmann.*

शस्त्राक्त Adj. *den Tod durch das Schwert findend.*

*शस्त्रायस n. *Stahl* Râǵan. 13,45.

शस्त्रायुध Adj. *das Schwert als Waffe gebrauchend, vom Waffenhandwerk lebend.*

शस्त्रावपात m. *Verletzung durch eine Waffe* Jâǵ. 2,277.

शस्त्राशस्त्रि Adv. *Schwert gegen Schwert* Daçak. 3,11. Agni-P. 14,16. Anarghar. 4,20.

शस्त्रास्त्रभृत् Adj. *Schwert und Wurfgeschoss tragend, Kriegsdienste thuend.* Nom. abstr. °भृत्व n. M. 10,79.

1. शस्त्रिन् Adj. *der ein* 1. शस्त्र 1) *recitirt* Comm. zu Âpast. Çr. 12,29,7.

2. शस्त्रिन् Adj. *mit einem Schwerte* u. s. w. *bewaffnet.*

शस्त्रोपजीविन् m. 1) *Einer, der vom Waffenhandwerk lebt,* Harshaç. 68,24 (223,8). — 2) *Schwertfeger* (nach dem Comm.).

शस्य schlechte Schreibart für शष्प.

शस्मन् n. *feierlicher Anruf, Lob.*

1. शस्य 1) Adj. *a) zu recitiren, als* 1. शस्त्र 1) *zu behandeln.* — *b) zu rühmen, zu loben, zu preisen.* — 2) n. *Recitation.* — Vgl. 2. सस्य.

2.* शस्य Adj. *zu schlachten.*

3. शस्य schlechte Schreibart für सस्य.

शस्यक 1) m. *ein best. Edelstein.* v. l. für सस्यक. — 2) nach dem Comm. *Pulver* (चूर्ण) R. 6,96,3. Vgl. सस्यक.

शक्रेन्द्रवर्णनविलास m. Titel eines Werkes Burnell, T.

1. शा, शिशाति, शिशीते, शाधि; 1) *mittheilen, gewähren.* — 2) *beschenken, bewirthen,* — *mit* (Instr.). शित *bewirthet.* — Mit अव *wegnehmen,* so v. a. *befreien von* (Acc.). — Mit आ *Theil nehmen* —, *geniessen lassen;* mit Instr. der Sache. — Mit नि 1) *vorsetzen, darbringen.* — 2) *bewirthen.* — 3) *hinlegen, hinwerfen, hinbreiten.*

2. शा, शिशाति, शिशीते, °श्यति, °श्यान; 1) *wezzen, schärfen;* Med. *sich* (*sibi*) Waffen, das Horn u. s. w. *wetzen.* — 2) शात *a) gewetzt* (Bâlar. 42,7), *geschärft, scharf* Çiç. 18,71. — *b) dünn, schmächtig.* — 3) शित *a) gewetzt, scharf.* — *b) dünn, schmächtig.* — *Caus. शाययति. — Mit अति etwa *die Waffe nach Jmd zücken.* — Mit नि 1) *wetzen, schärfen;* Med. *sich* (*sibi*) *wetzen.* — 2) निशात *gewetzt, geschärft* Vikramâñkaṅ. 10,84. — 3) निशित *a)* dass. In निशितनिपाता: शरा: und निशिता: शस्त्रपाणय: gehört das Partic. zu शरा: und शस्त्र. — *b) begierig nach* (Loc.). — Mit निस्, नि:शान wohl fehlerhaft für निश्यान *sich* (*sibi*) *wetzend.* — Mit सम् 1) *wetzen, schärfen;* Med. *sich* (*sibi*) *wetzen.* — 2) *anfeuern, aufreizen; bereit machen zu* (Dat.). — 3) संशित्य (!) Âpast. 1,29,8 nach dem Comm. = संशितां तीक्ष्णां बुद्धिं कृत्वा निश्चित्य. — 4) संशित *a) gewetzt, geschärft; scharf, spitz* (von Reden). — *b) bereit, gerüstet, fest entschlossen,* — *zu* (Loc.); von Personen. — *c) bereit gemacht,* von Unbelebtem. — *d) fest beschlossen, mit allem Ernst unternommen.* — Mit विसम् *anfeuern, aufreizen.*

3.* शा, शायति (पाके).

शांवत्य m. N. pr. eines Lehrers.

शांशप Adj. *von der Dalbergia Sissoo* (शिंशपा) *stammend, daraus gemacht.*

*शांशपक Adj. dass.

शांशपायन m. Metron. N. pr. eines Lehrers.

शांशपायनक Adj. (f. °निका) *von Çâṁçapâjana verfasst.*